Lumină dublă de Ovidiu Bufnilă

„Singurul lucru pe care îl ai cu adevărat este ceea ce ești. Și-l ai tot timpul cu tine”.

Mihaela Bufnila dedic ficţionalul teribilului paradoxist dr. Florentin Smarandache a cărui ipoteza asupra vitezei fără de limita în univers sta spre fundament acestei construcţii bufniliene

Acum zece mii de ani în Gatambo, lumile acvatice au dat o lovitură mortală inelelor de pământ și au pus stăpânire pe cele o mie de constelaţii din inima universului plin de universuri. Baronii ficţionali din Gambolee, orașul fabulatorilor, au fost răsturnaţi de la putere iar combustibilul tradiţional care animă matricele informaţionale a căzut în desuetudine de vreme ce noii savanţi de pe vechiul asteroid Kaoma Kuamani au descoperit principiul instantaneului acvatic bănuind prezenta Marelui Absent în profunzimea matricelor care se desfășurau toate deodată.

Pe scurt, puteai fi oriunde, oricum, în același moment digital.

Această descoperire l-a făcut pe Ergubai Gaber din Guantila să-l ia peste picior pe rătăcitul Blaise Pascal care-l eliminase cu de la sine putere pe Marele Absent din experimentul știinţific trimiţându-l la plimbare ca pe un copilandru.

Atitudinea asta trebuia probabil să anunţe sfârșitul polemicii asupra modernităţii, asupra vitezei luminii în universul plin de universuri și asupra limitei absolute care ar fi tăiat în două corporalitatea fundalului marilor ficţiuni cosmice, au scris în cărţile lor arhivarii din Puertillo Picător. Ei au încercat să descrie formele momentului digital dar au ajuns într-un impas nereușind să găsească rezolvarea șirurilor matematice mari de tip Yogguan.

Într-o bună zi, Asalga Calambra, soprana din Trântăi, mi-a șoptit să las în pace filosoficele pentru că o mare balena albastră l-ar fi aruncat pe ţărm pe un oarecare Pache Pacherowsky, un adversar periculos al tuturor ficţiunilor știinţifice. Potrivit universitarilor din Gombalao, Pache Pacherowsky ar fi fost un obiect virtual rupt dintr-un moment digital și trimis spre străfundurile universului plin de universuri cu o viteză diferită de a restului ficţional. Restul ficţional e o categorie matematică asupra căreia ematorii din Cancao au emis serie de ipoteze care mai de care mai fanteziste. Ei spuneau printre altele că măsurătorile secrete asupra lui Pache Pacherowsky ar fi dus la

concluzia că noi toţi ne mișcăm cu viteze luminice diferite și că ne îndreptam cu toţii către o mare bifurcaţie care face să vibreze strașnic întreaga corporalitate a universului plin de universuri.

Asta e!

Universul plin de universuri pune la cale o revoluţie.

Am pișcat-o de fund pe Asalga Calambra. Dansăm înlănţuiţi într-un bar deocheat din docurile Bulbonei, orașul fantomelor de sticlă. Un pianist își rupea tentaculele pe clape și tot bătea din buzele-i groase, vineţii, zgâindu-se la viermuiala aia sufocantă iar Asalga Calambra, soprana din Trântăi, îmi turna tot felul de balibverne aiuritoare în urechi!

Ne înghesuiam. Ne călcăm. Ne aruncăm priviri languroase sau periculoase, pline de promisiuni perverse. Din tavan cădeau viermișori marini. Într-un acvariu rozaliu se tot unduia o sirenă îmbiindu-ne parșiva să facem porcarele cu ea.

Un barman gras și suferind de paranoia, tot răcnea că vine sfârșitul lumii și ca o mare cometa o să ne cadă drept în cap saturându-ne de atâta giurgiuleală.

Erau și niște fantome de sticlă ce se zgaibarau printre coloanele de alge marine aruncând limbi de foc, funigei, bănuţi de argint.

Dacă nu știţi ce e o fantomă de sticlă nu e o mare pierdere! Ce poate să fie decât o fiinţă fabuloasă, imposibilă, care circulă cu viteza gândului prin visele aiuriţilor locuitori ai lumilor. Chiar și ai lumilor acvatice. Fantomele astea pun la cale tot felul de ghidușii. Schimbă câte un guvern, joacă un renghi vreunui imperial sclivist și bulversează mulţimile cu pase magnetice și cu miracole.

După cum vorbea toată lumea, Pache Pacherowsky, cașalotul multiplicant, era sfârșitul ficţiunii știinţifice în lumile acvatice aflate dincolo de inelele magice care ţopăiau îndrăcite în inima universului oceanic, fiind mișcat de corpurile foarte mici ale fotonilor nebunatici care nici ei nu erau chiar fotoni.

L-am auzit și pe Fontando, bărbierul din Gazaia spunând asta.

Eram la baia de aburi din Tolumba, orașul păsăroilor bulbucaţi. Mă nimerisem pe-acolo în căutarea Marelui Absent.

Un batracian din Kutumbe mă păcălise și mă pusese pe drumuri pornindu-mă cu noaptea-n cap de prost ce sunt către Tolumba. Am mărșăluit plin de speranţă printr-un soare canicular, prin ger și ceaţa.

Ceaţă o aruncau nişte şmecheri din Badao Badalor cu tulumbe de argint. Ziceau că-s sculptorii entropici. Nişte haimanale.

Încurcau navigatorii, pierdeau caravanele în pustiul de ape.

Batracianul îşi făcea veacul pe o corăbioară în largul sudicelor. Corăbioara se legăna, burtoasa, spintecând uşor valurile înspumate care sclipeau fantomatic în bătaia Lunii chemându-se unele pe altele, nebunele.

Cândva, batracianul vânase balene de sticlă în inima nordicelor. Mare povestitor, batracianul. Spunea nişte baliverne! Mincinosul! zicea pe cuvânt de onoare că pe vremuri prindea balena de coadă, îi şoptea un descântec la ureche, o gâdila pe burtă, o legăna.

Balena, săraca, pica în plasa cu ochii-nchişi.

La bâle, în docuri l-am cunoscut. Juca batracianul bile în draci. Bilele erau străvezii şi în ele se zăreau tot felul de lumi acvatice mici.

Batracianul se fălea. Parcă-l văd. Se umfla peste măsură. Îşi lua avânt. Se trăgea de brăcinari. Înjura de mama focului. Vrăjea bila nu ştiu cum. Se aruncă înainte şi poc, poc, câştiga toţi biştarii. Docherii se burzuluiau de pomană. Unul a vrut să scurteze batracianul de cap dar i-am tras eu o scatoalcă. Orăcăitul mi-a mulţumit şi m-a tras după el.

Eu, naivul, l-am urmat.

Atumbo Bambotembo îi zicea batracianului. Naiba ştie de ce. Îi plăcea lui!

M-am dus după el. M-a cărat prin întregul Kutumbe. Kutumbe tipa, răcnea, urla, se sulemenea, se dezgolea în soare, îşi făcea de cap. Nişte aeroplane tot vâjâiau prin văzduhul încins. Trecea o paradă. Cântau nişte fanfare. Lumea se rostogolea pe străzi valuri, valuri, fistichie, desmatata şi gata să ia cu asalt guvernanta acvatică.

Ne-am zgâit la tarabe în târgul de cefalopode albastre şi ne-am înghesuit prin piaţa de peşte, să vedem care-i treaba.

Putea de-ţi lua nasul. Pluteau prin văzduh norişori de praf de puşcă. Se cafteau unii bine de tot cu nişte puşcoace pentru nişte pricini. Tarabagiii, pântecoşii, ne tot aţineau calea. Ne îmbiau cu hartane sângerii. Să-mi dau duhul şi alta nu.

Îl cauţi pe Marele Abesent, şmechere, mi-a zis batracianul făcându-mi cu ochiul, împingându-mă înainte să tai mulţimea nebună.

Ştia ce ştia, batracianul. Mi-a şoptit, e o chestie filosofică la mijloc, zi că nu-i aşa, îţi dă sens, derbedeule. Vrei să tunelezi universul

plin de universuri și s-o ștergi dincolo de orizontul nostru vizibil. Te dai de ceasul morţii să hoinărești prin pluralitate, ha, ha, ha!

Pluralitatea? Atopo Peta vorbise despre ea în urmă cu o mie de ani. Atopo era un filosof din Horneea. Nu prea-l lua nimeni în seamă. Îl dăduseră afară din senatul Universităţii Acvatice din Gatao. Se încurcase cu niște sirene.

Apoi s-a confesat publicului jurându-se că a avut o viziune despre ceea ce zicea el că ar fi pluralitatea. Avea de gând să construiască o nouă cosmologie.

A zis că timpul acvatic, derivat al timpului cosmic, ar fi doar o convetie moartă, moartă de tot. Un concept răsuflat. Desuet, zicea el. Un fel de poșirca științifică, dacă stau eu bine și mă gândesc.

Savanţii desueţi l-au luat la ochi. L-au încondeiat la stăpânire. Să dea oficială oceanica cu el de pământ. Să-i taie impozitul. Să-l pună în lanţuri.

Ciocu' mic, domnule filosof.

Atumbo Bambotembo mi-a zis să stau locului. Nu te mișca, derbedeule. Uite o meduză, vezi? Ei și, am zis eu dând din umeri. Mare lucru o meduză. Dar ce știam eu, derbedeul de mine despre meduze? Nici nu era meduza. Era pestoica peștoaicelor în travesti. Ţinea o tarabă de crabi electrici. Crabii tot aruncau fulgere în stânga și-n dreapta, ronţăiau văzduhul.

Peștoaica s-a uitat lung la mine. Pișpirica, mi-a zis, aud că vrei să-l cauţi pe Marele Absent. Dar eu nici nu scosesem o vorbă. Asta e, îmi citea gândurile.

Dar nu dădea nici două parale pe mine, mi-am dat eu seama. A șușotit ceva cu Atumbo Bambotembo. Au râs amândoi de mine.

Apoi mi-au zis să-mi vând matricea energetică. I-am înjurat. Le-am zis niște vorbe de la obraz. Batracianul s-a făcut roșu de ciudă. Bine, derbedeule, nu te dai. Ești un prost, ai fi câştigat o sumă frumușică. Caută-l pe Fontando, bărbierul din Gazaia. Îl găsești la baia de aburi din Tolumba. Știe el cum ajungi la Marele Absent.

Zis și făcut. Mi-am luat picioarele la spinare bucuros că scăpasem de nebuni.

În drum spre Tolumba am dat peste un oracol. Oracolul mi-a zis niște chestii încurcate despre popoarele acvatice. Mi-au prins bine într-o bună zi. Le zic și eu pentru că sunt tare adevărate.

Era cu siguranţă sfârşitul tuturor personajelor.

Scriitorii din Munao Ioan, din Tambo Tambolee şi din Bamboleda îşi aruncau adesea personajele la gunoi. Acolo, în gunoi, aşteaptă Pache Pacherowsky, spuneau martorii togarezi care-l căutau pe Marele Absent prin incantaţii secrete.

Pacherowsky lua îndată chipul unei subrete sau formele planturoase ale unei matroane şi se strecură prin ficţiunile care scăldau matricele lumilor acvatice.

Se îmbraca fistichiu cu hainele jobeniştilor din romanul preastimabilului scriitor al preşedintelui din Tambo Tambolee sau făcea pe malagambistul din scenariul aruncat la coş de Pabu Bupabu, dramaturgul la modă în Gantao.

Garda civică a încercat de câteva ori să-l aresteze pe Pache Pacherowsky dar gardienii nu l-au găsit niciodată, pe cuvânt dacă mint.

Ayan, un băiat de prăvălie, chel şi limbut, pipăind-o pe Mirabola din Farina, i-ar fi spus că vestitul Pache Pacherowsky nu ar fi decât o plăsmuire. Ayan a râs prosteşte când perversă l-a gâdilat cu o pană de gâsca. Până de gâsca era primită în dar chiar de la preşedinte din Tambo Tambolee pentru servicii importante aduse ţării.

Gâsca preafericită care şi-a lăsat până zălog chelarului de la preşedinţie călătoreşte acum către lanţul muntos Slin Wala ca să-i aducă sus-numitului un diamant de lumină veche. Nişte pelerini au adus diamantele de dincolo de orizontul vizibil şi le-au ascuns sub Slin Wala. Spiritul muntelui e animatorul lui Pache Pacherowsy, spun nişte documente secrete aflate bine ferecate în catacombele din Munao Ioan.

Spiritul se hrăneşte cu ficţiunile căzute în uitare sau desuetudine alergând de colo, colo, dincolo de universul plin de universuri.

El ştie că ficţiunea e combustibilul fiinţelor fabuloase din lumile acvatice şi că, încet, încet, o va lua în stăpânire. Îl materializezaza pe Pache Pacherowsky o dată pe săptămână şi, având darul ubicuităţii, umbla prin saloane ascuns sub înfăţişarea unei midinete şi sfătuieşte scriitorii să-şi arunce personajele la gunoi.

Midineta Cocoleta are buze rujate ţipător. Are o voce stridentă. Are bujori.

Tablourile de cristal se sparg în zeci de cioburi când vocea ei

izbucnește printre coloanele grele de plumb. Cioburile se prefac în mici reptile care musca soldaţii de cizme. Soldaţilor nici nu le pasă pentru că stau la coadă să le muște midineta ciotul greu încercat de femenele din Munao Ioan sau Bitombe.

În timp ce zecile de cioturi se întăresc sub lumina lunii, gâsca preafericită se întâlneşte în zborul ei cu Xalaman. Xalaman are șapte ochi și opt tentacule și se deplasează cu ajutorul unui sifon dogit. Șuieră îngrozitor. Nu are biștari să-și cumpere un sifon nou din Bulbona Faso. Și îi trece prin minte că ar putea vinde gâsca preafericită în târgul de animale din Puertillo Picător.

O înșfăcă pe înaripata și o duce cu el lălăind de nebun pe cărările umede și tainice ale muntelui Go Man.

Dacă Elsao Chiramel, cel care mi-a spus toată povestea asta aiurită despre Pache Pacherowsky, n-a minţit, pe Xalaman l-ar fi înghiţit un reptiloid vișiniu din îndepărtatul Wankusai. Reptiloidul era hămesit foarte pentru că soldaţii aigamalodului din Bufanga furaseră tot ce se putuse fura din ţinuturile însorite.

Asalga Calambra, soprana din Trântăi, dezbrăcându-se pentru ritualul de primăvară, mi-a șoptit tot felul de prostii despre sfârșitul preafericitei gâște încercând să mă convingă că Xalaman era un șarlatan. Am mușcat-o de ţâţe pe nebună și apoi i-am tăiat capul.

Sângele i s-a scurs în ligheanul de argint de sub pat și, după a șaptea zi, din el s-a întrupat un înger. Îngerul s-a zbătut o vreme în braţele mele dar eu l-am mângâiat cu duioșie și i-am cântat o mulţime de cântecele porcoase. L-am învăţat să joace barbut și l-am îmbătat strașnic. Cum am devenit prieteni la cataramă, îngerul m-a dus pe sub măslini să-l zăresc pe Vestitor.

Vestitorul se pregătea de moarte dar a fost de acord să ucidă spiritul care se hrănea cu ficţiunile scriitorilor.

Pentru asta mi-a cerut să-mi schimb chipul, să merg pe cărbuni aprinși, să zbor asemenea unui bimotor danez și să dansez mambo și conga cu femenele din ghilda navigatorilor. Scriitorii care îl venerau pe ciudatul Pache Pacherowsky m-au căutat toată vara visând în van că-mi vor smulge limba ascuţită.

Zeci de procesiuni au pornit pe urmele mele prin găurile viermilor bakundo.

Mii și mii de pelerini s-au aruncat orbește în flăcările din Gayola

crezând că sălașul meu ar fi acolo. O femeie m-a scuipat în fața iar un zburător a vrut să-mi spargă scăfârlia cu niște pietre aduse de dincolo de marile lacuri.

Guvernatorul din Iddile a poruncit rinocerilor lui să mă măcelăreasca iar vampirii din Goona s-au jurat că îmi vor bea sângele până în iarna.

M-a adăpostit șuba de Fasto care nu credea în Pache Pacherowsky și care deja prorocise sfârșitul războaielor kurmaleze.

În urmă cu trei ani îi promisesem șubei că-i voi aduce o hartă secretă furată de la statul major al hornilor. Șuba știa că sunt un derbedeu și un mincinos. S-a învoit să mă ajute pentru că se spunea că legenda lui Pache Pacherowsky ar putea grăbi sfârșitul lumilor acvatice. Șuba mi-a spus că în textul legendei apar niște coduri secrete care distrug matricele informaţionale ale împrejmuitului acvatic, Gosara.

Împrejmuitul era cel mai mare oraș aflat la granița marilor ficţiuni, teritorii periculoase în care nu era bine să te aventurezi.

Șuba mi-a spus că împăratul Makkai își pierduse viaţa acolo și ca falnica armata a generalului Gop se pierduse în ceţurile ficţiunilor.

Pe generalul Gop îl cunoscusem în bătălia de la Munao Ioan. Era un bărbat bine făcut. Avea o mustaţă uriașă. Când soarele răsărea de după piscurile pline de zăpezi roșii, mustaţa lui Gop părea că ia foc.

Eragula, femena cea mai periculoasă din regat, pusese ochii pe Gop și chiar se lăudase că ar putea să-l ucidă pe Pache Pacherowsky numai pentru a putea intra în graţiile generalului. E drept ca acum toate poveștile astea mi se par niște prostii și că de fapt Pache Pacherowsky e doar o legendă inventată de curasarul din Gombe.

Pache Pacherowsky n-a existat niciodată. Dar cei din Gombe au vrut să pună mâna pe mine de câteva ori pentru că le-aș fi datorat niște biștari de la un barbut de pomină râs sub un pâlc de sicomoroni umbroși din Bamboleda.

Singurul lucru pe care îl ai cu adevărat este ceea ce ești. Asta e și nimic altceva, să știţi de la mine. Tocmai de aceea nu mi-am bătut capul cu urmăritorii mei și m-am dus în glonţ în Gatambo să-l caut pe Magicien, unul dintre cei mai mari sforari din lumile acvatice care avea habar unde se ascunde Marele Absent.

Atingându-și momentul digital critic, marile armade stelare s-au

scufundat sub presiunea câmpurilor magnetice iar elita ofiţerilor a intrat într-un con de umbră.

Guvernanta oceanică din Wankosai s-a grăbit să-și trimită flota de lumină veche să controleze fiecare colţișor al matricelor sale informaţionale.

Oficială acvatică din Imao a decretat stare de asediu și, făcând pe placul popoarelor acvatice, a abolit principiul lui unu care se multiplică. Imperialele au încheiat un armistiţiu cu republicile galactice iar amiralul sudicelor a trimis o depeșă secretă triunghiului ofiţerilor din inima nordicelor invitându-i la un picnic acvatic în largul înspumat al orientalelor.

Depesa asta am citit-o și eu pe când făceam o curte nebună prinţeselor din Quatro Quatrator sperând foarte tare ca voi intra în graţiile unui ofiţer imperial care se lăudase de nenumărate ori că l-ar cunoaşte pe Magicien.

Prinţesele trandafirii din Quatro Quatrator, orașul râsetelor nebune, au învăţat să înoate fără mască de apă și toată lumea a făcut mare haz din pricina asta.

Broscoizii de pe Santo s-au trezit peste noapte mari dansatori și asta i-a umplut de invidie pe batracienii tăcuţi din Fantola Fintolao, orașul bolborositor.

Într-o noapte fără lună, în timp ce nordicele se visau a fi orientale, un ciudat monstru acvatic s-a născut din spuma valurilor și a înghiţit submarinul galben al vestitutului Ibab Habab care tocmai pornise într-o călătorie către ultimul sens vrând să afle dacă principiul succesiunii putea fi definit cu adevărat și dacă potrivit lui, epoca modernă se afla în plină desfășurare.

Scrâșnetul fierataniilor și urletele îngrozite ale muribunzilor s-au auzit în întreg universul oceanic fiind amplificate de viermii marini. Dar asta nu mai are nicio importanţă. Timpul merge înainte și-napoi. În sus și-n jos. Și la stânga și la dreapta.

Potrivit martorilor togarezi, monstrul acvatic ar fi venit din stele adus de o uriașă bula luminoasă. Peste Orb, fabulosul marin pe care monstrul acvatic l-a întâlnit în largul mării de carton care clipocea somnoroasă dincolo de orizontul nostru vizibil i-a zis arătării chestia asta teribilă.

Monstrul acvatic se deghizase într-un delfin cicălitor.

Ciudată arătare pornise în căutarea propriei sale origini. Lua forma obiectelor cosmice aflate în proximitatea să și putea deveni limita sau veinatate după caz, spre deplina pierzanie a ființelor fabuloase pe care le întâlnea.

Peste Orb era când galben, când purpuriu și nu prea trăgea cu urechea la ce se întâmpla prin lumea largă. Stătea bine pitit în mâl într-un inel al șarpelui Gonzobes.

Rânjea tot timpul, Peste Orb. Era umflat peste măsură. Cânta cântecele porcoase despre lumile acvatice și se tot lauda că știe el când o mare revoluție va face totul harcea-parcea.

Nebunul!

I-a dat cu tifla delfinului cicălitor. Dar n-a știut să-i spună cine e și de unde vine periculosul monstru. Monstrul acvatic i-a despicat burta trandafirie. Marea de carton s-a umplut de frumoase flori de sânge până dincolo de reciful de lumină veche unde se adunau sirenele în nopțile fără lună.

Dar era acea frumusețe utilă monstrului acvatic, s-au întrebat filosofii din Patonaraman străduindu-se să pună la cale o critica usturătoare a ideilor lui Platon.

Lipsirea de lumina Lunii, de exemplu, limita exercițiul și prezenta frumuseții în carnea universului oceanic. Pentru cine ar fi trebuit să fie frumoase florile de sânge tocmai acolo, pe fundul întunecat al marii brăzdate de furtuni oceanice dezlănțuite?

În noaptea fără lună în care ca sirenele din Nottanguya l-au fi călărit în joacă pe respectabilul și venerabilul cașalot Aghilee din Gambolee, furtunile oceanice din Tangulo Mambulo au bolborosit pentru întâia oară după o tăcere de peste două mii de ani anunțând noua eră a războaielor acvatice.

Privind din balconul imperial ploaia de meteori purpurii care venea de dincolo de orizontul vizibil, prințesa Amabalamaia din Huantamatanor i-a spus amiralului ei, Patontiakov, că a auzit vuietul pe care îl făceau furtunile oceanice animând motorul istoriei și că se temea pentru supușii ei care trăiau printre algele de lumină veche.

Tocmai primise un mesaj secret de la amiralul nordicelor care o rugă să-și trimită armada scânteietoare în punctul de conjunctura magnetică Huabobassa pentru a i se alătură în bătălia împotriva delfinilor cicălitori din Puertillo Picător.

Și bătrânul împărat al oglinzilor de ape din Jabahab Ab Jabadah a auzit glasul dezmăţatelor furtuni oceanice după ce trecuseră deja cinci mii de ani de la moartea bietului Peste Orb. Un astrolog s-a furișat într-o noapte ploioasă printre coloanele de ceaţă ale palatului imperial. S-a împiedicat în barba-i liliachie. Și-a vălurit ușor mantia înstelata învolburând aerul cald. A tușit ușor parcă nevrând să-l tulbure cumva pe bătrânul împărat care trăgea înfrigurat cu urechea la palpitul universului plin de universuri în apropierea telescopului oficial. A dat să se întoarcă, speriat de gândul său nebun. Aflase că epocile se desfășurau deodată și că nu-și urmau una alteia.

Dar era prea târziu.

Împăratul clipoci ușor. Își deschise încetișor cei o mie de ochi sulfuroși.

Oftă. Știa că astrologul îi aducea o știre cutremurătoare.

În străfundurile universului plin de universuri, inelele magice fuseseră străpunse de forţe nevăzute iar fiinţele fabuloase fuseseră transformate în principii.

Împăratul oglinzilor de ape din Jabahab Ab Jabadah nu era mai învăţat decât predecesorii lui iar tehnologiile imperiale ar fi fost de nefolosit în străfundurile istoriei care, nici ea, nu era un adevăr ci doar o superbă ficţiune.

Era oare acel eveniment sfârșitul inevitabil al lumilor acvatice asemenea lui Pache Pacherowsky, legendarul personaj?

Fiinţele fabuloase, moi și plăcute la atingere sau, dimpotrivă, tăioase și aspre, se preschimbau în virtualităţi șuierătoare?

O astfel de întrebare și-a pus și monstrul acvatic în timp ce o înfuleca pe Colombiona, un animat al călugărilor din Wankusai, la o mie de ani la stânga fluxului principal de evenimente care inundau aparenta oceanică.

Colombiona a ţipat ușor înfiorata, s-a zbătut un pic și și-a dat sufletul transformându-se într-o matrice informaţională de o jumătate de rotaţie.

Monstrul acvatic a trimis-o departe în străfundurile lui luând forma corăbiilor lungi pe care le îndreptau către ultimul sens an de an vitejii războinici ai sudicelor în încercările lor sângeroase.

Armada a înfruntat forţele imperialelor trandafirii de dincolo de pânzele Hamoai care făceau să se rotească inelul magic din marginea

arhipelagului Seto, o lume zăpăcită construită de navigatorii secretului.

Vasul amiral s-a ciocnit cu el însuși iar torpiloarele s-au lovit singure din cauza unui principiu rătăcit care-și făcea mendrele prin marile locului.

Călugării din Wankusai i-au luat urmă dar nu au putut în niciun fel să fie pe potriva monstrului acvatic. O oarecare Tamerosa din Bakalor, orașul șerpilor de mare, i-ar fi avertizat asupra acestui pericol dar călugării nu au vrut săi de ascultare. Înainte de a se desprinde de marile recife au ţinut o slujbă secretă și s-au închinat sirenelor din Nottanguya considerându-le fără de sfârșit.

Aflându-și moartea în instantaneul acvatic construit de teribilul monstru, călugării s-au săvârșit în chip eroic mânuindu-și spada de foc împotriva unui dușman imaginar crezând că sirenele îi puneau la încercare.

Corporalitatea lor, strânsa în mare grabă dintre stânci de un oarecare Kamceaitai, armurier la arsenalul din Tambole Tamboree, orașul rătăcirilor, a fost vânduta în bazarul din Armonai, arhipelagul deosebirilor.

Agombatador kebirabo! i-a strigat un cefalopd liliachiu cumpărătorului corporalităţii care tocmai se furișă spre docurile încinse de soarele sălciu.

Iguasaaa! a strigat speriat cumpărătorul arătându-se gata să-i dea corporalitatea fără luptă așa cum îi ceruse cefalopodul.

N-au apucat însă să se mai certe. A trecut un dirijabil manevrat cu multă abilitate de vestitul căpitan Aigamatorian din Clepsoda, orașul gheţurilor.

Aigamatorian slobozi câţiva plumbi fierbinţi din flinta lui uriașă și înșfăcă corporalitatea călugărilor din Wankusai ducând-o cu el pe muntele de sticlă, acolo unde sălăşluiau spiritele bisericilor reunite. Spiritele i-au mulţumit și l-au ajutat să tuneleze universul oceanic pentru a-și face urma pierdută.

După zece mii de ani, hoinărind prin buclele virtuale ale Kampatotadorului, regatul răsucitorilor de momente digitale, monstrul acvatic a dat peste căpitanul Aigamatorian și l-a făcut una cu pământul înroșind văzduhul de sânge.

Se pare că împărăteasa Cambolateea din Huansotan, patria trompetiștilor de aramă, s-ar fi întrebat la sfârșitul unui anotimp

incert, de ce lumile acvatice erau pe moarte și de ce tocmai un monstru era trimis din adâncurile universului plin de universuri să ducă la îndeplinire această misiune dizgratioasa. Ea a transmis un mesaj secret prinţului de Magamagamada sfătuindu-l să se păzească.

Cei din Magamagamada, grupul insulelor de zahăr, de dincolo de vârtejurile virtuale ale cascadei Totunga, au încercat să prindă monstrul acvatic în mrejele unor nebune dar monstrul nu și-a făcut apariţia.

Amiralul forţelor navale din Magamagamada s-a făcut luntre și punte ca matrozii lui să pună mâna pe ciudata arătare dar furtunile oceanice l-au rătăcit printre bulele luminoase care au căzut peste lumile acvatice la un început de iarnă.

Dinozaurii de zăpadă de pe Kokadoan au scufundat crucișătoarele semeţe dar monstrul acvatic n-a ţinut seama de asta și i-a zdrobit între fălcile sale. Dansatoarele din Quantomaquan au vrut să-l îmbuneze dar el le-a înfulecat la repezeală.

Împăratul norilor s-a certat cu filosofii din Patonaraman spunându-le verde în faţă ca el dăduse tonul noii epoci a modernităţii abolind romantismul în artă și rătăcirea gânditorilor iubind adolescentin fantasmele eului.

Fanfoleto fanfola fentoanola! i-a zis, pe un ton răstit, unui locotenent de-al său regentul de Gasboian, vrând să-l facă să înţeleagă că monstrul acvatic trebuia să fie chiar unul dintre principiile în a căror corporalitate se strecurau fără să știe mai toate fiinţele vii din universul oceanic. Tocmai de aceea îl grăbi să ceară mâna delicatei prinţese Amabalamaia pentru sfârșitul verii.

Numai că, într-o noapte călduroasă, prinţesa Amabalamaia din Huantamatanor a avut un vis erotic. Până în zori s-a ţinut de giumbușlucuri cu monstrul acvatic care i s-a plâns că nu știe cine l-a creat și că este îngrozit de măcelul căruia îi căzuse prada.

Prinţesa a scris o depeșă imperialelor din inima occidentalelor și a rugat republicile de dincolo de orizontul vizibil să-i trimită o plasă virtuală pescuita din întâmplare de flota inimosului Salausa din Ubunda, orașul turnurilor cântătoare.

Amabalamaia plănuia să-l prindă pe monstrul acvatic atunci când va reveni în visele ei și să-i schimbe instrucţiunile ficţionale pentru a afla cheile modernităţii ea nefiind de acord cu filosofii din

Kankao care spuneau că a te considera progresist e curată rătăcire de vreme ce fiecare epocă fusese un progres în raport cu întregul front matriceal al universului acvatic desfășurat deodată.

Un vârtej fierbinte a furat-o însă de pe terasa palatului ei și a aruncat-o în valurile înspumate unde, după trei zile și trei nopţi de chin a fost înghiţită fără milă de monstrul acvatic.

Preschimbându-se într-un zburător de sticlă, amiralul Patontiakov s-a îndreptat către Wankusai după ce a părăsit îndoliatul Huantamatanor.

A bătut la poarta vrăjitorului Gasaban. Bum. Bum. Bum.

Escapitola compitatom bahdân Wankusai? a întrebat buretele de mare care păzea intrarea, vrând să știe dacă amiralul plătise cei patruzeci de pitueros cât costă intrarea în Wankusai.

O ploaie sulfuroasa bătea în canatul porţii săpând șanţuri adânci departe, în mijlocul străduţei întunecoase. Felinarul din colţul casei răspândea o lumină gălbuie.

Amiralul s-a încruntat. Și-a scuturat aripile de sticlă.

Harocma ghesao ghildero marinago! a zis printre dinţi dând de înţeles că ar fi scutit de o asemenea taxa de ghildă maritimă din Puerttilo Picător.

La auzul acestor cuvinte, ploaia s-a oprit dintr-odată preschimbându-se într-un vârtej virtual din care își făcu apariţia vrăjitorul Gasaban.

Amiralul a crezut că este Vestitorul.

Gasaban avea însă coada de balenă, fălci de rechin și tentacule de sepie.

De departe semăna cu o umbrelă. Dacă l-ai fi privit de dincolo de universul oceanic, printr-un ochean magic, l-ai fi putut confunda cu ușurinţa cu aburul locomotivelor din Guanon, orașul celor mai frumoase serbări de iarnă din lume.

Chele beulle, chele beulle! strigă Gasaban ușor amuzat de înfăţișarea amiralului, pocnindu-și buretele de mare cu un beţișor parfumat furat din târgul obișnuinţei ţinut în inima orientalelor de două ori pe an.

Amiralul îi răspunse la salutul de bun venit cu un zâmbet amar.

Cauta nemurirea iar Gasaban credea că venise să-l înveţe cum să-l înfrângă pe ciudatul monstru acvatic. Patontiakov era convins că

sunt amândoi un construct al aparentei oceanice și ca sirenele și chiar universul plin de universuri erau doar niște plăsmuiri puse la cale de Marele Absent.

Vrăjitorul făcu două, trei pase magnetice.

Se preschimbă într-un delfin cicălitor și se cernu peste lume aidoma unei ploi cuminţi de primăvară.

De ce putea face astfel de vrăji nemaipomenite? De unde îi venea puterea? Se afla oare în corporalitatea ficţionalului construit de lumina dublă în care mă aflam cu Pacherowsky?

Amiralul se trase de vipusca nehotărât. Poate că în perversitatea lor, câmpurile magnetice îl creaseră pe vrăjitor pentru a-și umple singurătatea.

Dar cine manipula câmpurile magnetice? Marele Absent?

Gasaban îi spuse amiralului să-l caute pe un anume Magicien.

Patontiakov porni spre Cambo Camboree, orașul saturnaliilor, acolo unde s-ar fi ascuns Magicien. Îmbarcat pe un vapor cu zbaturi, condus de un saurian cârcotaș, amiralul călători vreme de o mie de zile în josul fluviului Qonaor.

Saurianul își suduia matrozii de dimineaţă și până seara și dadaea tot felul de comenzi aiurite cerând ba să fie armate tunurile de la tribord, ba să fie ridicate pânzele pentru vântul de noapte.

Amiralul își dădu seama că saurianul tânjea după vremuri de mult apuse și că se credea la bordul unei corăbii stelare.

Dar nu-și bătu prea mult capul cu asta. Din cauza aripilor sale de sticlă, mai toţi pasagerii îl ocoleau crezând în sinea lor ca Patontiakov era de fapt o insectă de bălegar fugita dintr-un laborator al armatei și care călătorea în travesti. La supa de dimineaţă treceau în fugă pe lângă masa lui iar la cafea, îndată după prânz, se înghesuiau cu toţii lângă marele coș de fum care bubuia asurzitor. Amiralul nici nu i-a mai luat în seama după primele o sută de zile și s-a adâncit în el însuși. Se ascundea la pupa printre butoaiele de motorină și de scrumbii și admiră peisajul luxuriant. Printre pâlcurile de jungla mustind de aburi sângerii, se zăreau turme de cașaloţi, câte o balenă singuratecă sau câte un amfibiu vorbăreţ. Unii se ţineau după vapor înotând la babord și cerând de mâncare. Patontiakov a vrut să afle câte ceva despre monstrul acvatic dar cașaloţii i-au dat cu tifla și au râs de el. Nu auziseră de o asemenea poveste și nici nu credeau că universul

oceanicera doar o părticică dintr-un enigmatic univers plin de universuri. Un amfibiu îl stropi în joacă iar o sirenă îl îmbie în iatacul ei de ape să facă tot felul de giumbușlucuri. Și totul doar pentru un diamant de lumină veche, se înţelege.

Într-o dimineaţă, din cauza ceţurilor, vaporul se izbi de niște stânci și se scufunda cât ai clipi. Saurianul dispăru urlând ca din gură de șarpe într-o învolburare de ape. Matrozii se pierdură printre stânci iar pasagerii se făcură nevăzuţi într-o catarcata, la două mile depărtare de locul naufragiului.

Un cașalot îl înghiţi Patontiakov ţâșnind dintr-un vârtej virtual. Aripile de sticlă ale amiralului îi spintecară burta și dinlăuntrul lui ieși la mal, mărșăluind semeaţa prin văluri, armata biomecanicilor din Tamabolee care dădu imperialelor o serie de lovituri mortale.

Matricea informaţională a lui Patontiakov se preschimbă în principiul oglindirii potrivit căruia, văzându-se pe sine însuși, monstrul acvatic exploda risipindu-se prin întreg universul oceanic iar filosofii din Patonaraman trimiseră o depeșă împăratului norilor încercând să-l convingă că modernitatea era doar un construct iluzoriu.

Toată tevatura asta mi-a fost povestită de însuși Magicien. Magicien putea privi întreaga desfășurare ficţională a universului plin de universuri deodată.

M-a văzut venind înspre el din timpurile mele paralele. M-a lăsat să intru în inelul lui magic și mi-a dat de înţeles că știinţa făcea casă bună cu magia, una desfășurându-se dintr-altă și invers.

Magicien m-a ospătat cu balena umplută cu migole. Mi-a dat să beau un vin dulceag și m-a iscodit în fel și chip. M-a întrebat de ce vreau să-l întâlnesc pe Marele Absent, tocmai eu, un derbedeu și-un coate goale.

Pe mine m-a scos groaznic din sărite chestia asta și l-am pocnit drept în moalele capului lăsându-l fără suflare.

Am șters-o cât ai clipi și am tunelat întregul Gatambo apucând în sus prin carnea timpurilor care se vânzoleau încoace și-n colo de nebune.

Un kontator din Kabala, hoinar verzuliu, guraliv și plin de bube, încrezut și dus cu sorcova, mi-a zis că-mi vinde pentru o mie de arginţi codul care deschidea corporalitatea vestitului principiu al oglindirii.

Kontatorul avea un dirijabil rablagit care păcănea între timpuri. M-am urcat la bordul lui făcându-mi o socoteală simplă. Dacă înşfăcam principiul, puteam să-l reanimez pe amiralul Patontiakov care era un bun navigator.

Hârşti!

Uite-așa l-am bortelit pe golanul de kontator. Am cotrobăit o zi întreaga prin nacela dirijabilui căutând codul cu pricina. Au trecut în zbor niște șmecheri care se duceau să lupte în războaiele kurmaleze. Aveau niște flinte bine umplute cu plumbi dar nu le-a trecut prin minte să mă găuresca. Sare pe coadă!

În inima nopţii am găsit codul ascuns într-un coș de nuiele în care kontatorul ţinea niște ierburi de mare din care-și făcea ceaiuri pentru durerile de fălci.

Am rostit numele lui Patontiakov și am invocat spiritele inelelor magice din largul nordicelor. Spiritele s-au bulucit cu toatele bucuroase că pot ronţăi un principiu așa haios că principiul oglindirii. Mi-au mulţumit la sfârșit și, sfâșiind o bucată de carne din corporalitatea universului oceanic, l-au adus la viaţa pe amiral.

Patontiakov s-a dezmeticit cu greu. L-am cărat pe ţărmul oceanului și l-am îmbăiat și i-am spus adevăratul nume al Vestitorului. Amiralul a izbucnit în plâns. A plâns așa vreo douăzeci de zile. Nici nu l-am pus la vreo corvarda. Am tot învârtit timona dirijabilului cum m-a tăiat capul. Nori trandafirii se tot izbeau de nacela iar vânturile dinspre Wankusai ne tot plesneau peste faţă.

Într-un târziu, amiralul s-a dezmeticit cu totul și m-a luat la rost. I-am povestit cum a murit Vestitorul lui, ucis de oamenii împăratului din Gazabo, i-am povestit cum l-am ucis pe Magicien și i-am zis, scut, că-l iau cu mine în căutarea Marelui Absent.

S-a învoit. I-a venit însă greu de tot să creadă că vom întâlni alte lumi și alte timpuri și că tot ceea ce se petrecuse la stânga și la dreapta, sus și jos, înainte și-napoi încă se afla în desfășurare. Ca să-l fac să înţeleagă adevărata natură a universului plin de universuri am tunelat matricea universului acvatic nimerind drept în inima ficţiunilor siropoase aflate toate deodată în plină desfășurare, undeva sub noi.

Inimioare rozalii s-au aprins pe cer. Și un tort mare de ciocolată s-a lovit ușor de nacela fiind aruncat prin văzduh de câţiva însuratei puși pe soţii în lumea lor acvatica unduitoare. Ne-au ieșit în cale și vreo

mie de ficţionali care înotau prin văzduh cântând câtecele de iubire, vălurindu-și mantiile de lumină veche.

Patontiakov a înţeles cam cum stăteau lucrurile. Mi-a spus însă că ar avea nevoie de un vestitor care să-i citească fundul oceanelor ficţionale pentru a nu nimeri într-un banc de nisip. Am dat din umeri. De unde să-i fac eu rost de un vestitor?

Amiralul mi-a aruncat o privire plină de înţeles. Pune-ţi poftă-n cui, i-am zis eu supărat, mușcând o bucată mare de tot din tortul de ciocolată care plutea alături de noi mânjind nacela de frișcă. N-aveam niciun chef să-mi preschimb matricea informaţională și nici să stau ca un prost cocoţat în gabie și să-mi pocnească ochișorii zgâindu-mă la mersul ficţiunilor prin corporalitatea timpurilor.

Trebuia să ne descurcăm și fără vestitor.

Ficţionalii ne-au ţinut o predică despre iubirea aproapelui. Aveau coroniţe de argint, nu purtau chip și de departe păreau niște lujere luminoase. Mai marele lor era un malagambist cu joben trandafiriu. Jobenistul pusese ochii pe dirijabilul nostru.

Avea de gând să oficieze căsătorii la bordul lui. E o chestie mișto, ne-a zis, gata, gata, lăsaţi dirijabilul și valea. Ne-am caftit pe viaţă și pe moarte. Patontiakov s-a ţinut bine dar s-a împiedicat de o parâma și s-a prăbușit în gol. A trecut prin tortul de ciocolată în mare viteză și s-a dus grămadă spre un vârtej virtual care l-a înghiţit cât ai zice pește, săracul de el.

Am tunelat momentul digital dar în van. N-am reușit să-l găsesc.

Boaf. M-am trezit în mijlocul unui bal mascat de la marginea mândrului Beauburgua, orașul ceţurilor. Un soldăţoi m-a ţintit cu un aruncător de flăcări și a răcnit la mine speriat. L-am decorporat. Spiritele inelelor magice din inima nordicelor s-au înfiinţat imediat dar le-am dat cu tifla. Era timpul să adun câteva matrice informaţionale pentru a reuși să stăpânesc principiul lui unu care se multiplică. Mi-am dat seama că numai așa putea să dau de urma Marelui Absent.

Era busa Mabarusa din Hokanau, m-a întâmpinat plină de blândeţe și mi-a spus că doar Magikoon din Terra Enciclopedică, deschizându-și momentul lui digital după principiul instantaneului acvatic, mi-ar putea deslușI drumul către Marele Absent.

Când picurii nopţii au sfârâit pe fruntea vestitului Magikoon iar eu am tunelat timpurile până la el, martorii togarezi au înregistrat

prima descreștere de viteza iar Wankusai s-a pierdut într-un abur.

Rulii și-au rătăcit submarinele într-o pungă virtuală iar magicianul Magicoon a declarat pentru întâia oară principiul lui unu care se multiplică bulversând serviciile secrete și luându-i pe nepregătite pe filosofii Școlii de la Puertillo Picător.

Președintele republicii Bangaradas și-a văzut șopârla lungindu-se și transformându-se într-un inel magic iar Hoba Buba, cântărețul de jazz din inima nordicelor a reușit cea mai lungă octava din istoria istorisirilor muzicale.

Gaura de ozon de deasupra orientalelor s-a preschimbat într-o poartă stelară iar Kakaras, întâiul fizician al Ruliei, s-a împăcat pentru toată viaţa cu Egadao, întâiul fizician al Amerilei, uraganul Gaian Moaroa a încremenit într-o formaţiune sculpturală pe care au furat-o briganzii Fosiburului și Eutopa s-a frânt în două după un scenariu escatologic pus la punct de martorii togarezi.

Prinţesa Marsuana din Tembao s-a rătăcit într-un nor argintiu iar membrii marcanţi ai partidului conservelor din Chavee s-au trezit arestaţi într-o pictură suprarealistă de un artist mediocru.

Crepusculul de la Makosan s-a deplasat în viteză către Burlă Barlo arzând pădurile de tropical, Magicoon a decretat principiul saturaţiei în timp ce fizicienii din Ghemor au dat publicităţii bula exofizica din a șaptea trecere a cometei Bantuliasan, și planeta întreaga a intrat într-un proces rapid de frânare.

Corul artileriștilor din Kusadai a încremenit și el într-o gamă minoră, pierdem viteza, ar fi șoptit împăratul algelor trandafirii chemându-și omul de taină, încet, încet cuvintele s-au risipit, limbajul s-a decolorat, statuile s-au sfărâmat, oceanele s-au evaporat, s-a prăbușit satelitul de serviciu, primul sunet al universului plin de universuri s-a făcut auzit din toate colţurile matriciilor energetice iar câmpurile magnetice s-au făcut toate ghem.

Și atunci s-a înfiripat imaginea Marelui Absent.

El e, l-am întrebat pe șoptite pe Magikoon încetând să mai facă vreo pasă magnetică sau să îngâne vreo incantaţie magică.

Stăteam amândoi îngropaţi între dunele deșertului Kalahar, printre ruinele Eutopei, Asiliei, Amerilei și Bagoradorului și ne uitam printre stele.

Niște păsări de oţel tot păcăneau printre razele de luna

involburând ficţiunea ficţiunilor care era însăși corporalitatea incredibilă a Marelui Absent.

Am crezut la început că e cea mai mare balena pe care am văzut-o vreodată dar nu era o balenă. Mi-a trecut prin cap apoi că ar putea fi o fiinţă fabuloasa nesfârșită în a cărei matrice aş fi putut fi inclus. Magikoon mi-a șoptit, închide ochii.

Am închis ochii tremurând de emoţie.

L-am văzut pe Marele Absent umplându-mă pe dinăuntru așa cum te umple un parfum de primăvara pe ţărmul oceanului.

Magikoon m-a prins uşor de mână şi m-a numit pentru prima oară. Mi-a spus, bine că te-ai născut Pache Pacherowsky!

Degeaba am încercat să scap din inelul lui Magikoon. M-am trezit azvârlit de o pală de vânt drept în valuri. Marele Absent m-a botezat lăsând o ploaie de trandafiri să cadă peste mine apoi s-a pierdut într-un vârtej virtual odată cu Magikoon.

Boaf. Am căzut într-un anotimp incert. A venit un fochist de nicăieri și m-a întrebat una alta. A zis să-i zic unde fusesem repartizat. Era plin de mușchi. Avea nasul borcănat. Nu prea glumea. Mi-a zis și el ca știința era totuna cu magia și că nu trebuia să-mi bat capul prea mult cu tot ceea ce se întâmpla în corporalitatea timpurilor care alergau de nebune în toate direcţiile de vreme ce lumina avea mai multe viteze, ha, ha, ha.

Tot ceea ce ne înconjoară este legat de propriul nostru corp mi-am spus în clipa aceea încercând să nu-mi pierd cumpătul.

Avalanșa de ficţiuni care scalda imaginarul tău, reclamele, războaiele semantice, mișcarea oamenilor politici, evoluţia noastră în realitate, toate sunt componente ale unei imagini dinamice guvernată de Marele Absent.

Această imagine se suprapune în universul plin de universurib peste imaginea standard construită prin educaţie și cultura.

Fiinţele fabuloase tind să-și construiască imaginea ţinând cont de ideea fatală de corporalitate. Corpul e cel care receptează ideile care ventilează imaginarul ăsta nebun și aproape de necontrolat. Corpul e cel care, prin senzaţii, accede la realitatea înconjurătoare fie că e vorba de războaiele semantice sau de discursul primului ministru din Tambo Tamboleee. Iată aşadar câte lucruri de taină sunt legate de corpul tău, Pache Pacherowsky, mi-am spus plin de înfrigurare încercând să

înţeleg ce avea de gând foschistul ăla nătâng.

Dar corpul tău, Pache Pacherowsky, este el însuși însufleţit, am continuat încercând să nu-mi cresc entropia informaţională cumva.

Corpul tău este o lume mică. Corpul tău este în căutare de sens. Fiinţele fabuloase ca și oamenii politici trebuie să înţeleagă acest adevăr.

Corporalitatea prilejuiește un regal al imaginii. Corporalitatea este de fapt o normă fundamentală în construcţia de imagine.

Corpul ocupa spaţiul de putere fie că e vorba de lumea afacerilor, fie că e vorba de lumea politicii fie că e vorba de o călătorie atât de periculoasă prin vălmășagul temporalităţii.

Corpul să se răsucește.

Devine din punct în moment bidimensional și-apoi într-un misterios moment tridimensional. Se aruncă în universul plin de universuri de nebun. Timpurile, care sunt și ele corpuri sub formă de numere mari, sunt tot atâtea vârtejuri imaginare care ocupa spaţiul de putere. Imaginea corpului e de fapt o misterioasă totalitate.

Ficţiunile ca și afacerile înglobează numerele mari.

Politica și strategiile câmpurilor magnetice le mărunţesc în strategii cochete.

Corporalitatea noastră distruge limita revendicându-se în vibratoriul luminii duble. Fiinţele fabuloase ale lumilor acvatice trebuie să înţeleagă și acest adevăr crucial. Nu poţi pune la cale o conspiraţie împotriva Marelui Absent fără să ţii seama de corp. Imaginea nu se mai explica prin limita, ci prin vecinătăţi.

Suntem vecini cu imaginea universului acvatic, suntem vecini cu imaginea lui Ibab Habab, suntem vecini cu imaginea campionatului mondial de fotbal din Guantila, cu imaginea prinţeselor din Abodahar sau suntem învecinaţi cu imaginea cașaloţilor zbanghii din largul înspumat al sudicelor.

Vecinătăţile corpului sunt adeseori monstruoase sau superbe.

În regimul democratic, fie el și superficial sau trucat, sau în inima imperialelor corpul reunește periferia cu centrul. Ficţiunile ca și oamenii politici trebuie să înţeleagă construcţia simbolică a periferiilor și centrelor. Tocmai de aceea, o ficţiune comercială ca și un om politic inspirat trebuie să se ferească să-și construiască imaginea ca și cum ar fi sub asediu. Corpul se afla pe câmpul de luptă al imaginii.

Periferia ar vrea să fie aflată. A porni dinspre centru împotriva periferiei e ca și cum ai institui dictatura corpului asupra marginilor. Căci în cele din urmă, periferia va înghiţi centrul. Marginile tale te pot trăda, te pot înghiţi. Cine sunt vecinii tăi? Cu ce imagini din universul plin de universuri te învecinezi?

Lucrurile sau fiinţele conspiraţiilor nu sunt simple obiecte.

Cu cine te mărginești? Ce imagine ţi se potrivește? Ești un învingător sau un asediat? Concurenţii tăi se vor căzni să te bage în corzi.

Suntem cu toţii spermatozoizi aiuriţi porniţi în căutarea ultimului sens.

Suntem navigatori ai Marelui Absent.

Corpul ficţiunilor ca și corpul electoral sunt corpuri de taină care trebuie analizate de pe poziţii nonconformiste.

Ce tot spui acolo, mârâi fochistul pregătindu-se să mă azvârle cu lopata lui ruginita într-un continuu ficţional și neavând nici în clin nici în mâneca nici cu magia, nici cu știinţa și nici cu incomodele întrebări asupra ultimului sens.

Mi-am luat inima în dinţi. I-am smuls fochistului lopată și l-am pocnit cu ea atât de puternic încât matricea lui s-a dizolvat într-un norișor de fum trandafiriu.

Valurile timpurilor s-au deschis exact deasupra mea și o uriașă balena albastră m-a înghiţit aruncându-mă apoi nu departe de plaja unde Asalga Calambra, soprana din Trântăi, se hârjonea cu unul dintre martorii togarezi.

Cum m-au zărit, au alergat să cheme poliţia. Poliţiștii m-au scos din valuri atât de repede încât nu am apucat să-mi reglez matricea informaţională.

Eram prins pe uscat. Eram zăvorât într-un continuu.

Numele și prenumele, m-a întrebat un inspector fălcos lovindu-și ușurel dunga pantalonilor și tot trăgând dintr-un chiștoc de ţigară.

Pereţii din jur erau acoperiţi cu fotografii de femei goale. O pânză de păianjen trandafirie spânzura în bătaia unui bec chior. Masa era plină de pete de bere.

Cine ești, bibicule, a vrut să știe inspectorul pocnindu-mă tare de tot peste faţă de m-a podidit sângele. Și ce-i cu aripioarele astea de

cașalot? Ești un nenorocit de mutant, zi, mă, zi că te mănânc cu coada cu tot!

L-am scuipat. Atât am reușit. Toate puterile mele magice mă părăsiseră odată prins în acel continuu. Lucrurile stăteau prost de tot. Mi-am zis că erau ultimele clipe.

Marele Absent îmi jucase o festă.